

Öppenhet och tydlighet

Diskussionen kring kyrkotukt i samband med nattvarden aktualiserar en ständigt återkommande utmaning för församling och kyrka. Att förena öppenhet i förhållande till medmänniskan med tydlighet i budskapet är en ständig problematik inte minst för en folkkyrka. Diken finns på båda sidor av vägen.

Den ena frestelsen är viljan att vara alla till lags. Man vill famna alla till den grad att man inte till sist har något att säga. Identiteten och det kristna budskapet urholkas. Det är högt till tak, men golvet rämnar. Denna troshållning skapar inget engagemang eftersom den enskilda människan, såväl sökaren som den troende, inte vet vart man är på väg. Den vidöppna famnen är, paradoxalt nog, kall. En kameleontteologi, där man vänder kappan efter vinden beroende på vem man talar med, blir till sist förödande. Det sägs ju att om man sätter en kameleont på en plats med många olika färger spricker den, den klarar inte i längden av att jämt ändra färg. Saddukeerna i biblisk tid hade fallit för frestelsen att vilja vara alla till lags. De var måna om att följa den allmänna politiska linjen, de hade en ”reducerad bibel” och var blinda för honom som Skriften talade om.

Den andra frestelsen är att se allt i svartvitt. Man erbjuder budskapet i en så hård förpackning att ingen kan öppna den. Den sökande människan drar sig undan. Det finns inget rum för egen reflektion. Det som skulle vara en gåva blir ett krav. Man måste tro på bibeln och bekännelsen, som prästen eller predikanten lägger ut den för att bli frälst. Vi-känslan kan vara stark bland dem som tror som man själv men dörrtröskeln är hög för nya att komma med. Och när nya inte söker sig in i denna gemenskap kan man trösta sig med att porten är ju trång. Det bibliska exemplet på det svartvita tänkesättet är fariseerna. De hade en förståndsmässig ”bibeltro” utifrån förutbestämda modeller för hur Gud skulle verka och därpåföljande blindhet, liksom saddukeerna, för Bibelns centrum.

Är det möjligt att förena öppenhet och tydlighet? Undersökningar visar från olika håll i världen att församlingar som växer har lyckats i denna balans.

St Clara församling i centrala Stockholm kan nämnas som ett konkret exempel. Carl-Erik Sahlberg hade i sina kyrkohistoriska undersökningar noterat balansen mellan diakonia och kerygma, öppenhet och budskapets tydlighet. Han har försökt tillämpa lärdomarna i en rikssvensk miljö med gott resultat. Församlingen är öppen också för de utslagna på Sergels torg. Samtidigt kompromissar man inte i undervisningen varken när det gäller Jesus som Frälsare eller etiken. Eller som Sahlberg själv offentligt sagt: det är de prostituerade, de som själva sett vad nedmontering av äktenskap lett till, som mest hejar på oss när det gäller att betona sambandet mellan sexualiteten och äktenskapet.

Vid närmare eftertanke handlar det om att bli alltmer lik Jesus och låta sig genomströmmas av hans attityder. Hans vänner sammanfattade hans inställning och fluidium i de två orden nåd och sanning. Märk ordningsföljden. Nåden anger det man är, hur man säger saker och ting. Sanningen för det man säger. De två orden förutsätter varandra. Hårt sanningssägande blir en dömande inställning, nåd utan sanning är bara ytligt kärlekssnack. Vi behöver dessa två, och vi behöver själva Jesus, både hans nådefulla inställning och hans sanna ord om oss.

